

sættelse i noget selvstændigt Embede. Naar Prøven i Pædagogik knyttes uadskillig til Prøven i praktisk Færdighed, vilde man sikre sig imod, at Eksaminanden nøjedes med at erhverve sig en blot teknisk Rutine uden virkelig Forstaelse og Indsigt. Og man vilde undgaa det urimelige, der er i, at den hvis Kundskaber ved Prøven maaste ere befundne fuldt tilfredsstillende, skal tage hele Eksamen om, fordi han i disse særlige Fag endnu ikke har naaet den Modenhed, der kan være saa vanskelig at opnaa i den unge Alder. — Jeg benytter her Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa en Bestemmelse i den nu gældende Karakterberegning, der vistnok er temmelig rigoristisk, nemlig Bestemmelsen om, at ingen kan bestaa Eksamen med mindre end 80 Points („g“ i Gennemsnit) i de fem Hovedfag. Derved, at Religion og praktisk Færdighed tælle firedobbelt, kan det ske, at et g? eller tg i et af disse Fag kan blive til Fald for Eksaminanden, selv om han ellers har forholdsvis gode Karakterer. Naar en Eksaminand ellers rejseres, vide Censurerne, at de ved at give ham et tg? eller mdl. affære hans Livsraad, medens Bestemmelsen om de 80 Points undertiden er kommen til at virke næsten som et Ulykkestilsælde.

Det tredje Spørgsmaal, der ønskes besvaret, er dette om Statsunderstøttelse til de private Seminarier i Form af Fripladser, Hjælp til Lærernes Lønning og lignende. Naar disse Seminarier udfylde deres Plads saaledes, at de uddanne deres Elever ligesaa grundigt og omhyggeligt som Statsseminarierne deres, synes jeg, at der kunde være al Grund for Staten til at hjælpe dem til bedre Livsvilkår og derved gøre det muligt for dem at lede deres Undervisning udelukkende med Elevernes sande Tarv og Samfundets Vel for Dje uden smaaligt Hensyn til øjeblikkelig Fordel. Men Betingelsen maatte jo da være, at disse Seminarier i et og alt indrettedes paa samme Maade som Statens egne med et treaarigt Kursus, en af Regeringen anerkendt Læse- og Timeplan, samt under stadig Kontrol af Regeringens Tilsynsmænd. For de virkelig dygtigt ledede private Anstalter vilde disse Betingelser ikke være affrættende; de som ikke turde underkaste sig dem, fortjente næppe nogen Understøttelse.

Som Punkt, der endnu kunde fortjene en indgaaende Overvejelse, men om hvilke der ikke i den foreliggende Skrivelse kræves nogen Udtalelse, skal jeg nu blot nævne Ønskeligheden af betydelig stærkede Fordringer ved Optagelsesprøven i første Klasse. For den, som har gennemgaaet en lidt bedre Skole, er der i Grunden nu lovlig lidt nyt at lære i denne Klasse, hvad der naturligvis bidrager meget til, at saa mange ønske at omgaa den. Ogsaa ved den afsluttende Eksamen kunde der være Grund til at stærke Fordringerne, især i Dansk og Historie. Den Bestemmelse, at Eleven, for han optages, skal have et Aars Ovelse i praktisk Skolegerning — en Bestemmelse, der jo kun gælder for Statsseminarierne — turde der ogsaa være Grund til at forandre. Thi den Lærerdygtighed, der skal erhverves af en Dreng paa 15 til 16 Aar under Vejledning af en hvilken som helst Skolelærer, vil sikkert i de færreste Tilfælde bære nogen gunstig Frugt, men maaste ofte bibringe Eleven Vaner og Under, som det senere kan blive svært at faa rettede. Paa dette Punkt ere jo desuden de private Seminarier ligefrem begunstige paa de offentliges Beføstning.

Erhødigst

Fr. Skouboe.

Til

Direktionen for Staarup Statsseminarium.